

[Carsten Raft.]

Udvalget, og vi kan jo ogsaa være enige om, at det heller ikke kan gennemføres her i Rigsdagen, men naar det blev stillet, tror jeg nok, jeg tør sige, at det i Virkeligheden udelukkende var for at faa Lovens Hjælp til Gennemførelse af den Forhandlingsret, som Loven hjemler. Jeg ved, at det er den paa-gældendes Opfattelse, og der er ogsaa andre Funktionærforeninger, som uden om ham har henvendt sig til mig og siger ganske det samme, at efter deres Mening kan Formaalet ogsaa naas med lempeligere Midler og uden at bryde med Linien i den danske Lovgivning.

Det er f. Eks. de Folks Tro, at Nedsættelse af en Voldgift til Fortolkning af Overenskomster og af et Mæglingsnævn til Hjælp ved Ordningen af Lønspørgsmaal kunde udvirke det samme; ja, maaske kunde det endda være nok, at man blot fik dette Mæglingsnævn, som Parterne kunde ty til og faa Hjælp fra, hvis det var vanskeligt at faa Forhandlingerne i Gang og faa dem til at forløbe paa den rigtige Maade. Det er Opfattelsen, og det er heller ikke helt forkert efter psykologiske Erfaringer, at et saadant Mæglingsnævn ved sin blotte Eksistens eventuelt kunde faa Arbejdsgivere, der ikke har Forstaaelse af Forhandlingsrettens Nødvendighed, til i Forvejen at faa ordnet deres Forhold, inden denne fremmede Assistance kom til. Det er i hvert Fald sandsynligt, at et Mæglingsnævn ved sin blotte Eksistens, ved blot at eksistere, kunde give Arbejdsgiveren det Indtryk, at Staten mener det alvorligt med sit Løfte om Organisationsret og Forhandlingsret. Vi henstiller derfor indtrængende, at man tager dette Spørgsmaal op til Behandling i Udvalget. Vi henstiller, at man tager vel imod de Folk, naar de kommer til os, at man faar dem til at fremstille deres Sag, faar dem til at komme med deres Forslag og undersøger alle de Muligheder, der er for at hjælpe. Det skulde saa eventuelt være muligt, hvis alt viser sig at tale derfor, at et saadant Mæglingsnævn kunde tilkaldes til Assistance i hvert Fald i de Bedrifter, hvor Personalegrupperne er over en vis Størrelse.

Se, nu kan de gamle Funktionærorganisationer godt svare, og det kan ogsaa godt være, at de gør det, at de kan klare sig selv, og at de fik deres Forhandlingsret, uden at Staten var Barnepige. Det kan være sandt nok, men det hjælper ikke de Funktionærgrupper, som har svært ved at klare sig igennem, og som altsaa faktisk ikke har klaret sig igennem paa dette Omraade endnu. Man kan ogsaa godt sige, at en saadan Regel hører

ikke til i en Funktionærlov, men det er en rent formalistisk Betragtning. Der er ikke noget i Vejen for, at den kunde staa i en Funktionærlov, der jo i Forvejen har meget blandede Bestemmelser. Det, der foreligger, er, at der er store Funktionærgrupper, som har meget svært ved at faa den Organisationsret og den Forhandlingsret, som de har Krav paa efter Loven. De kommer og beder om Statens Hjælp til at faa den ved Midler, som er ganske moderate og ikke udøver nogen Tvang paa de paa-gældende Institutioner og ikke afviger fra almindelig Lovpraksis. De retter deres Henvendelse til en Rigsdag, der har været med til at udbygge det Organisationernes Land, som Danmark jo er; principielt tror jeg efterhaanden, alle Partier ser det som det rigtige, at Brydningerne mellem de forskellige Samfundsgrupper afvikles ved Forhandling mellem forhandlingsberettigede Organisationer.

Der skulde ikke være noget i Vejen for, at denne Rigsdag, som er stopfuld af Organisationsfolk, som forstaaer hele Betydningen af dette og forstaaer, i hvilken Grad disse Mennesker har Krav paa at blive hjulpet, hjalp dem til at faa deres Plads i det Organisationernes Land, som vi mener Danmark skal være, og som det er, men hvor de ikke har nogen Plads. Jeg henstiller som sagt, at vi faar en Forhandling om det. Det er selvsagt umuligt ud fra de Forudsætninger, jeg har, at undersøge denne Sag sagligt og til Bunds, men Kravene er saa store og rettes fra saa store Befolkningsgrupper, at det maa være en væsentlig Del af Udvalgets Opgave at undersøge, om der skulde være Mulighed for at give dem den Ret, som er nægtet dem, men som de faktisk skulde have efter Loven. Saa opfylder man ogsaa de smukke Ord om, at Funktionærloven er en Minimumsbeskyttelse, hvorpaa der kan bygges videre.

Jeg takker for den udmærkede Kommissionsbehandling, der har været, og for det Lovudkast, der er fremkommet. Jeg takker Ministeren for den Tilslutning, der har været til Lovens Princip, og jeg kan tilsige en aktiv og en interesseret og grundig og saa hurtigt som mulig Behandling af Lovforslaget i Udvalget.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Paa mit Partis Vegne kan jeg tilsige en velvillig Behandling af det forelagte Lovforslag. Vi betragter det som et betydeligt Gode, at vi fik gennemført Funktionærloven i 1938. Den var, som det er blevet sagt, en Nydannelse, og den var i og for sig en Konsekvens af den Udvikling, som havde fundet Sted herhjemme ligesom